

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobce: **N. A. M. B.**, narozen X, statní příslušnost Egyptská arabská republika
bytem X
zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem,
se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

za účasti: **L. B.**
bytem X
zastoupená Mgr. Tomášem Císařem, advokátem,
se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2015, č. j. MV-159922-8/SO-2014

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalovaná rozhodnutím ze dne 26. 6. 2015, č. j. MV-159922-8/SO-2014, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 10. 2014, č. j. OAM-13260-27/TP-2014 (dále též „rozhodnutí I. stupně“), jímž ministerstvo dle § 87k odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „cizinecký zákon“), zamítlo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, kterou žalobce podal dle § 87h odst. 1 písm. a) cizineckého zákona.
2. Žalobce podal dne 22. 7. 2014 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu po 5 letech nepřetržitého přechodného pobytu na území České republiky. Žalovaná se ztotožnila se závěry rozhodnutí I. stupně, že byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti, neboť žalobce byl od roku 2000 opakovaně odsouzen pro spáchání trestných činů. V posledních 5 letech se jednalo o trestné činy krádeže, neoprávněného držení platební karty a neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku.
3. Žalovaná nesouhlasila s tím, že by se nemělo přihlížet k zahlazeným odsouzením. Jelikož Ministerstvo vnitra musí v řízení o povolení k trvalému pobytu posuzovat závažnost hrozby, jakou cizinec představuje pro veřejný pořádek České republiky, jsou pro posouzení relevantní i odsouzení, která byla zahlazena, neboť se neposuzuje trestní zachovalost žalobce. Navíc ministerstvo si dle § 165a odst. 2 cizineckého zákona může vyžádat nejen *výpis* ale i *opis* z evidence rejstříku trestu. Bylo by proto nelogické, pokud by ministerstvo nemohlo v kontextu tohoto oprávnění přihlížet k zahlazeným odsouzením, což reflektuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34. Žalovaná hodnotila jednání žalobce jako zvlášť závažné narušení veřejného pořádku v kontextu čl. 27 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2204/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále též „pobytová směrnice“), i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS.
4. Žalovaná vedle toho poukázala i na skutečnost, že žalobce v posledních 5 letech páchal trestnou činnost proti majetku, ale v minulosti páchal i trestné činy proti lidské důstojnosti, životu a zdraví a trestné činy hrubě narušující občanské soužití, ačkoli je legitimní požadovat, aby jednání uchazeče o povolení k trvalému pobytu nevykazovalo po relativně dlouhou dobu žádné excesy. Absolvovaná trestní řízení přitom nemají na žalobce žádný nápravný účinek.
5. Závěrem žalovaná uvedla, že ministerstvo nadbytečně hodnotilo přiměřenost dopadu svého rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce, neboť cizinecký zákon

takovou povinnost při aplikaci § 87k odst. 1 písm. a) neukládá. Námitkami, kterými žalobce tvrdil zásah do soukromého a osobního života, se proto žalovaná nezabývala.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobou podanou u soudu dne 11. 7. 2015 napadl žalobce nadepsané rozhodnutí žalované. Žalobce nesouhlasí s jeho důvody a setrvává na svých odvolacích námitkách, na které odkazuje. Napadené rozhodnutí je v rozporu se zjištěným skutkovým stavem, je nepřezkoumatelné a vychází z nezákonného výkladu pojmu *narušení veřejného pořádku závažným způsobem*. Rovněž se řádně nevypořádalo se všemi námitkami, které žalobce uplatňoval v odvolání.
7. Správní orgány ohodnotily žalobce paušálně jako rizikového s ohledem na jeho odsouzení, aniž by vzaly v potaz, že žalobce je zejména manželem a otcem svého syna, kterého řádně vyživuje a vychovává. Správní orgány jsou si vědomy skutečnosti, že pokud žalobcovu žádost zamítly, přijde 10leté dítě o otce, neboť žalobce nemá žádnou jinou možnost reálně svůj pobyt na území legalizovat. Napadené rozhodnutí je tak likvidační, nepřiměřené a nezákonné.
8. Žalobce se dále domnívá, že skutková zjištění ve správních rozhodnutích jsou pouze spekulativní a nepopisují existenci skutečné a aktuální hrozby. Navíc rozhodnutí obsahuje nepravdivý závěr, že správní orgány nemají povinnost přezkoumávat přiměřenost dopadů svých rozhodnutí.
9. Ohledně výkladu pojmu *veřejný pořádek* odkazuje žalobce na § 36 zákona č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, a čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice. Uvedený článek vylučuje aplikaci výhrady veřejného pořádku v cizineckém zákoně z důvodu generální prevence a dokonce jednání osoby kvalifikované jako trestný čin samo o sobě nelze považovat za porušení veřejného pořádku. Žalobce ohledně výkladu pojmu veřejný pořádek odkazuje i na čl. 3 odst. 1 směrnice 64/221 a rozsudky Soudního dvora C-441/02, C-503/03, C-348/96, C-482/01 a C-493/01. Z existence odsouzení pro trestný čin lze vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k odsouzení, ukazují na osobní chování, které představuje trvalé ohrožení veřejného pořádku. Výhrada veřejného pořádku je navíc výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně a již nemohou členské státy určovat jednostranně. Restriktivní výklad pojmu přitom umožňuje respektovat soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
10. Žalobce apeluje na soud, aby vykládal národní harmonizované právo v kontextu práva unijního. Za závažné narušení veřejného pořádku je nutné v kontextu unijních pramenů práva vnímat takové protiprávní jednání, které zásadním způsobem překračuje intenzitu jednání popsaného v některé ze skutkových podstat trestných činů. Podle tuzemské právní úpravy se musí jednat o narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Pod tento pojem tak nespádají veškeré trestné činy, ale trestné činy mimořádně závažnosti. Závažný způsob narušení veřejného pořádku musí být přiměřený nebo srovnatelný s ohrožením bezpečnosti České republiky.
11. Žalobce uvádí, že ani opakované porušení zákonů České republiky nemusí nutně znamenat porušení veřejného pořádku a samo o sobě nemusí znamenat ohrožení veřejného pořádku (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 51/2009). Žalobce namítá, že

veřejný pořádek není neurčitý právní pojem, který je možné aplikovat podle libovůle správního orgánu, ale definuje jej unijní právo i četná soudní judikatura. Pro dokreslení žalobce cituje ze sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě (COM/2009/3136/F) o pokynech pro lepší provádění a uplatňování pobytové směrnice

12. Pokud správní orgán vyhodnotí povahu hrozby jako skutečnou, aktuální a dostatečnou, i na základě takové analýzy přistupuje k otázce přiměřenosti vydaného omezení. Žalobce poukazuje na skutečnost, že rozhodnutí obou stupňů neobsahují odůvodnění přiměřenosti, ačkoli jejich následkem je rozdělení rodiny.
13. Žalobce dále namítá, že pro komplexní posouzení spáchané trestné činnosti jsou potřeba vedle trestního rozsudku i další související podklady, bez nichž nelze posoudit míru hrozby. Žalovaná nesprávně posoudila naplnění předmětných ustanovení a nesprávně vyložila pojem *veřejný pořádek*. Nebyl zjištěn skutečný stav věci a reálné jednání žalobce i ve vztahu k jeho rodinnému životu.
14. Žalobce také nesouhlasí s tím, že správní orgány nebyly povinny zkoumat otázku přiměřenosti. Jejich povinnost posoudit přiměřenost jejich rozhodnutí vyplývala jak z judikatury, tak skrz § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, i z čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a dále i z § 174a cizineckého zákona a Úmluvy o právech dítěte. Napadené rozhodnutí je v rozporu i s § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.
15. Žalobce proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.
16. V nedatovaném vyjádření, které bylo přiloženo k žalobě, uvádí zúčastněná osoba, že jako manželka žalobce a matka jejich syna žádá, aby jí bylo povoleno vyjádřit se u soudu k otázce pobytu žalobce na území České republiky. Její rodina má řadu starostí. Ona i syn jsou závislí na žalobci. Žalobce se napravil a žije řádný rodinný život jako zodpovědný otec. Žalobce má 2 zaměstnání a 17 let nebyl v rodné zemi. Zúčastněná osoba si není schopna představit, že by ji žalobce opustil z důvodu nezískání pobytu. Jejich syn má právo žít s oběma rodiči. Žalobce navíc nemůže opustit zemi po skoro 20 letech života v tuzemsku. Od roku 2001 se snaží žalobce získat jakýkoli pobyt ale marně.
17. Ve vyjádření ze dne 31. 7. 2015 žalovaná uvádí, že žalobní námitky nepovažuje za důvodné. Jelikož se žalobce po většinu pobytu na území České republiky dopouštěl trestné činnosti, je jeho jednání nutné považovat za zvlášť závažné narušení veřejného pořádku dle § 87k odst. 1 písm. a) cizineckého zákona. Ohledně posuzování otázky přiměřenosti žalovaná uvádí, že v případě zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu se žalobci nezměnil pobytový status. Z toho důvodu je v souladu s principem přiměřenosti, aby důvodem pro zamítnutí takové žádosti byly i výrazně méně intenzivní a nebezpečná jednání než pro účely vyhoštění (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-64; ze dne 30. 11. 2011, č. j. 3 As 21/2011-85).
18. Žalovaná proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
20. Dne 8. 12. 2017 proběhlo u zdejšího soudu ústní jednání. Žalovaná se z účasti na jednání omluvila s tím, že souhlasí, aby proběhlo bez její přítomnosti. Žalobce setrval na svém návrhu i argumentech, přičemž vyzdvihl, že správní orgány nehodnotily závažnost jeho jednání ani jednotlivě, ani ve vzájemných souvislostech. Osoba zúčastněná na řízení zdůraznila, že s žalobcem, s nímž již řadu let žije, mají nezletilého syna, rozpad rodiny je pro ni nepředstavitelný a nemohou všichni vycestovat z ČR, neboť na to nemají prostředky. Žalobce taktéž navrhl provedení těchto důkazů: lékařským potvrzením, aktuálním výpisem z rejstříku trestů žalobce, potvrzením orgánu sociálně právní ochrany dětí, potvrzení ze synovy školy. Tyto důkazy navrhl k prokazování dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Soud zamítl provedení všech těchto důkazních prostředků pro nadbytečnost, a to jednak z důvodu, že v tomto typu řízení se dopady do soukromého a rodinného života neposuzují (viz dále), jednak z důvodu, že je třeba vycházet ze stavu, který zde byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí, nikoli pozdějšího.
21. Žaloba není důvodná.
22. Předmětem sporu je posouzení otázky, zda správní orgány v souladu s § 87k odst. 1 písm. a) cizineckého zákona zamítly žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu.
23. Podle § 87k odst. 1 písm. a) cizineckého zákona *ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
24. Podle čl. 27 odst. 1 směrnice 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států („pobyťová směrnice“), *s výhradou této kapitoly smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům.*
25. Podle čl. 27 odst. 2 pobyťové směrnice *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*
26. Před posouzením samotného případu považoval soud za podstatné vyložit obsah § 87k odst. 1 písm. a) cizineckého zákona [do 31. 12. 2010 se jednalo o § 87 k odst. 1 písm. b) cizineckého zákona]. Citované ustanovení je projevem harmonizace tuzemského práva s

unijním právem, pročez je nutné ho vykládat v kontextu unijní právní úpravy, konkrétně pobytové směrnice. Ačkoli žalobce je pouze rodinný příslušník občanky České republiky, dle § 15a odst. 3 cizineckého zákona je nutné ustanovení týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie vztáhnout i na něj. Citované ustanovení umožňuje správním orgánům zamítnout žadateli žádost o trvalý pobyt, pokud je (i) důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu, nebo je (ii) důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Jelikož správní orgány zamítly žalobcovu žádost pouze na základě druhé z uvedených podmínek, soud se zaměřil na osvětlení právě jejího obsahu.

27. Pojem *veřejný pořádek* je klasickým neurčitým právním pojmem, který lze v nejobecnější rovině vymezit jako soubor pravidel a zásad chování, které definují způsob a organizaci společenského života v České republice. V harmonizovaném cizineckém zákoně však výklad tohoto pojmu podléhá působení unijních právních norem i judikatuře Soudního dvora (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009-68, kde je podrobně shrnuta i judikatura Soudního dvora; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz). Stanovená kritéria pro posuzování uplatnění výhrady *veřejného pořádku* lze v kontextu čl. 27 pobytové směrnice a citovaného rozsudku shrnout následovně:

- výhrada musí být vykládána restriktivně, neboť představuje výjimku ze základní zásady volného pohybu osob;
- výhrada předpokládá kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti;
- aplikace výhrady musí být v souladu se zásadou přiměřenosti;
- aplikace výhrady musí být založena výlučně na osobním chování posuzované osoby, které musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti;
- odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná;
- předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje.

28. Pro výklad pojmu *veřejný pořádek* v cizineckém zákoně je významné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, v němž rozšířený senát dospěl k závěru, že „[p]ři výkladu pojmů ‚veřejný pořádek‘, resp. ‚závažné narušení veřejného pořádku‘, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přiblížit i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity“. Správní soudy jsou proto povinny posuzovat zvlášť účel jednotlivých ustanovení, kde je výhrada *veřejného pořádku* použita, a význam následků, které při aplikaci právní normy založené na výhradě na cizince dopadají.

29. Pro nyní posuzovaný případ je dále významný závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 Azs 25/2014-48, č. 3277/2015 Sb. NSS, podle něhož „[...] nelze zamítnout žádost o trvalý pobyt výlučně z důvodu odsouzení žadatele

za trestný čin, pokud se v důsledku zahlazení odsouzení za uvedený trestný čin hledí na žadatele, jako by nebyl odsouzen“. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud posuzoval případ cizince, kterému byla zamítnuta žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 87k odst. 1 písm. b) cizineckého zákona pouze na základě skutečnosti, že cizinec byl před podáním žádosti pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a trestu vyhoštění za spáchání trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1 a 4 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon. Ačkoli prezident republiky udělil cizinci z humanitárních důvodů milost, správní orgány k zahlazenému odsouzení při posuzování žádosti stejně přihlížely, což Nejvyšší správní soud shledal bez uvedení dalších důvodů za chybné.

30. V rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65, Nejvyšší správní soud srovnal intenzitu zásahu do práv cizince v případě (i) správního vyhoštění a (ii) zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Na základě podrobného rozboru unijní právní úpravy a související judikatury dopěl k závěru, že „[v]eřejný pořádek zahrnuje krom norem právních také normy morální, sociální, politické, případně náboženské, přičemž pro naplnění dispozice ust. § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců postačuje jejich porušení nižší intenzity, je-li dostatečně závažné ve vztahu k důsledkům plynoucím ze zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Takovým jednáním tak může být i nemorální jednání napadající sám účel zákona o pobytu cizinců, tedy i snaha o získání povolení k trvalému pobytu na základě účelově učiněného prohlášení o uznání otcovství. Toto jednání je samo o sobě narušením veřejného pořádku, které zakládá pro účely ust. § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl v budoucnu narušit veřejný pořádek závažným způsobem“. Vedle toho uvedl, že „[o]depření práva trvalého pobytu lze považovat za opatření omezující volný pohyb osoby (tj. odepírající jedno z práv vyplývajících z práva volného pohybu) velmi nízkou intenzitou. Není jím totiž samo o sobě dotčeno právo pobytu tohoto cizince na území České republiky (kapitola III směrnice 2004/38/ES). Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu“.
31. Ačkoli v rozsudku ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, č. 2835/2013 Sb. NSS, posuzoval Nejvyšší správní soud případ aplikace § 75 odst. 2 písm. f) cizineckého zákona, některé závěry jsou pro podobnost obou ustanovení a shodnost účelu platné i pro aplikaci § 87k odst. 1 písm. a) cizineckého zákona. Předně Nejvyšší správní soud uvedl, že jelikož „[...] neudělení povolení k trvalému pobytu představuje méně intenzivní zásah do právní sféry stěžovatele (oproti správnímu vyhoštění, pozn. zdejšího soudu), postačí pro kvalifikaci určitého jednání žadatele jakožto závažného porušení veřejného pořádku relativně menší intenzita“ (bod 12 a 14). Zároveň však dodal, že pod pojem závažného porušení veřejného pořádku nelze podřadit každé porušení nebo obcházení právní normy, neboť distinktivní slovo závažné odpovídá pouze intenzivnímu poruchovému jednání (bod 17). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadení příslušníků Policie České republiky a Městské policie Kutná hora bylo možné hodnotit jako závažné porušení veřejného pořádku (bod 22), a to i přes to, že v době rozhodování správních orgánů uplynuly od spáchání trestného činu takřka 4 roky (bod 23). Jelikož povolení k trvalému pobytu je „nejvyšším“ pobytovým titulem, který opravňuje cizince k pobytu na území České republiky, je legitimním požadavek, aby jednání cizince před jeho udělením „[...] nevykazovalo po relativně dlouhou dobu žádné excesy, ani ojedinělé“ (bod 23).
32. V nyní posuzovaném případě správní orgány shledaly důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek na základě rozboru trestných činů, které v minulosti spáchal. Ministerstvo vnitra uvážilo, že žalobce opakovaně porušil zákony

České republiky. S ohledem na vysoký počet trestných činů dospělo dále k závěru, že osobní jednání žalobce se nezměnilo ani po několikerém potrestání ze strany českých soudů (str. 3 rozhodnutí I. stupně). Tento závěr odůvodnilo skutečností, že žalobce páchal trestnou činnost ve větších či menších časových odstupech již od roku 2000 (str. 4 rozhodnutí I. stupně).

33. Z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 11. 9. 2014 plyne, že žalobce měl k uvedenému datu evidováno 11 záznamů:

- Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 18. 2. 2000, sp. zn. 8T 13/2000, byl žalobce uznán vinným trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání.
- Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 21. 9. 2000, sp. zn. 3T 121/99, byl žalobce uznán vinným trestným činem znásilnění ve stadiu pokusu.
- Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 6. 3. 2001, sp. zn. 8T 149/2000, byl žalobce uznán vinným trestným činem výtržnictvím.
- Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. 5. 2002, sp. zn. 9T 194/2001, byl žalobce uznán vinným trestným činem krádeže.
- Rozsudkem Okresního soudu Litoměřice ze dne 3. 9. 2003, sp. zn. 3T 151/2003, byl žalobce uznán vinným trestným činem krádeže.
- Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 26. 1. 2004, sp. zn. 19T 153/2003, byl žalobce uznán vinným trestným činem krádeže.
- Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 11. 10. 2006, sp. zn. 2T 86/2005, byl žalobce uznán vinným trestnými činy výtržnictvím a ublížením na zdraví.
- Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. 8T 58/2008, byl žalobce uznán vinným trestným činem krádeže.
- Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 11. 3. 2009, sp. zn. 1T 170/2008, byl žalobce uznán vinným trestným činem neoprávněného držení platební karty.
- Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 15. 11. 2011, sp. zn. 8T 57/2010, byl žalobce uznán vinným trestnými činy krádeže a neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku.
- Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23. 12. 2013, sp. zn. 5T 222/2013, byl žalobce uznán vinným trestnými činy krádeže ve stadiu pokusu a neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku.

34. Z výpisu z evidence rejstříku trestu fyzických osob ze dne 9. 6. 2015 plyne, že žalobce měl k uvedenému datu evidován 1 záznam:

- Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 7. 7. 2014, sp. zn. 6T 47/2014, byl žalobce uznán vinným trestnými činy krádeže ve stadiu pokusu a neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku.

35. Součástí správního spisu jsou i trestní rozhodnutí, jmenovitě rozhodnutí sp. zn. 5T 222/2013, sp. zn. 8T 57/2010, sp. zn. 1T 170/2008, sp. zn. 8T 58/2008, sp. zn. 2T 85/2005, sp. zn. 19T 153/2003, sp. zn. 3T 151/2003, sp. zn. 9T 194/2001 a sp. zn. 3T 121/99. Ministerstvo vnitra v rozhodnutí I. stupně vycházelo z těchto trestních rozhodnutí, která

byla vydána za posledních 5 let před podáním žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, již žalobce podal dne 22. 7. 2014.

36. Nejnovější trestní rozhodnutí založené ve správním spise je trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23. 12. 2013, sp. zn. 5T 222/2013, kterým byl žalobce uznán vinným pro skutek spáchaný dne 15. 6. 2013.
37. Soud se předem zabýval otázkou, v jaké míře bylo možné k popsané trestné činnosti přihlédnout. Soud připomíná, že dle čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí opatření z důvodu veřejného pořádku neodůvodňuje a že Nejvyšší správní soud v rozsudku č. 3277/2015 Sb. NSS limitoval možnost přihlížet k zahlazeným trestným činům. Soud proto považuje za nesprávný názor žalované na str. 3 napadeného rozhodnutí, že je při posuzování žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu lhostejné, zda bylo určité odsouzení zahlazeno. Uvedené pochybení však, jak soud dále zdůvodní, není v posuzované věci vadou, která by měla vliv na zákonnost samotného rozhodnutí.
38. Z výše vymezených kritérií vyplývá, že předmětem hodnocení pro uplatnění výhrady *veřejného pořádku* není samo o sobě odsouzení pro trestný čin, nýbrž osobní chování žadatele, které musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Rozdíl spočívá v tom, že pro zamítnutí žádosti nestačí pouhé konstatování, že cizinec spáchal trestný čin, ale správní orgány musí v každém jednotlivém případě z povahy a rozsahu trestné činnosti dovodit, že je trestná činnost integrální součástí chování cizince, které tak je kvalifikovanou hrozbou společenským zájmům.
39. Soud dále poukazuje na skutečnost, že Nejvyšší správní soud v rozsudku č. 3277/2015 Sb. NSS posuzoval případ, kdy žadatel o trvalý pobyt spáchal jediný trestný čin, který mu byl zahlazen. Nejvyšší správní soud v daném případě považoval za nesprávné, pokud správní orgány za základ svého rozhodnutí vzaly pouze tento jediný zahlazený trestný čin. Naproti tomu v nyní posuzovaném případě má žalobce za sebou rozsáhlou trestnou činnost, za kterou byl mezi lety 2000 až 2014 opakovaně odsouzen, v době rozhodování žalované bylo v rejstříku zaznamenáno 12 pravomocných odsouzení žalobce a správní orgány přihlédly i k opakujícím se rysům trestné činnosti žalobce, které se projevují v jeho osobním chování. Soud uvádí, že vzhledem k zásadním skutkovým odlišnostem obou případů není možné závěry Nejvyššího správního soudu převzít beze zbytku. Vedle toho je však dále podstatný samotný obsah závěru Nejvyššího správního soudu, že „[...] *nelze zamítnout žádost o trvalý pobyt výlučně z důvodu odsouzení žadatele za trestný čin, pokud se v důsledku zahlazení odsouzení za uvedený trestný čin hledí na žadatele, jako by nebyl odsouzen*“ (zvýraznil zdejší soud, pozn.). Z daného vývodu je patrné, že zahlazený trestný čin sice nemůže být samotným důvodem pro zamítnutí žádosti o trvalý pobyt, může mít ale jistý význam, pokud existují další důvody pro zamítnutí žádosti.
40. Účinky zahlazení stanovuje § 106 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, tak, že *bylo-li odsouzení zahlazeno, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen*. Ačkoli dané ustanovení vytváří zákonnou fikci, která umožňuje pachateli z pohledu práva další život „s čistým štítem“, nepopírá existenci skutků, pro které byl pachatel potrestán. Jinými slovy, zahlazení odsouzení zpravidla pouze anuluje negativní právní důsledky spojené s odsouzením, nezasahuje však žádným způsobem do reality, aby jakkoli měnilo průběh minulých událostí. Ve výjimečných případech je však institut zahlazení odsouzení zejména

v oblasti veřejného práva dokonce potlačen (srov. např. § 22 odst. 3 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních; § 14 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů).

41. Soud na základě těchto dílčích úvah dospěl k následujícímu závěru. Pokud je při uplatnění výhrady *veřejného pořádku* nutné posuzovat, zda osobní chování cizince představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, není možné zohlednit samu o sobě skutečnost, že cizinec byl odsouzen, bylo-li toto odsouzení zahlazeno. Je ale možné zohlednit jednotlivé protiprávní skutky (byť zahlazené) včetně všech okolností, za jakých k nim došlo, a z nich dovodit, zda v osobním chování cizince existuje kvalifikované ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Soud k tomu dodává, že osobní chování jakéhokoli člověka lze posuzovat a dále predikovat výlučně na základě minulé zkušenosti. Pokud by institut zahlázení odsouzení zcela vyloučil možnost přihlídnout k této minulé skutečnosti, prakticky by tím vyloučil možnost hodnotit existenci důvodného nebezpečí, že cizinec může závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Navíc, tento vývod podporuje i pravomoc Ministerstva vnitra, které si dle § 165a odst. 2 cizineckého zákona *v řízení o vydání povolení k trvalému pobytu vždy vyžádá opis z evidence Rejstříku trestů* (srov. i § 165a odst. 3 cizineckého zákona, ve znění účinném od 15. 8. 2017, který dokonce zmiňuje možnost vyžádat si opis z evidence přestupků pro posouzení, zda cizinec závažným způsobem nenarušil veřejný pořádek). Pokud by ministerstvo nemohlo určitým způsobem skutečnosti zachycené v opise zohlednit (opis dle § 10 odst. 4 zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, obsahuje i údaje o zahlazených odsouzeních), neměl by § 165a odst. 2 cizineckého zákona žádný účel
42. Soud dále přistoupil k samotnému hodnocení zjištěného skutkového stavu i aplikace § 87k odst. 1 písm. a) cizineckého zákona, přičemž neshledal, že by správní orgány pochybily. Soud konstatuje, že z opisu rejstříku trestů vyplývá, že žalobce více jak 10 let na území České republiky opakovaně realizoval takové jednání, které soudy hodnotily jako trestnou činnost. Žalobce se dopouštěl převážně trestné činnosti proti majetku, ale v jeho minulosti jsou i skutky, kterými útočil na další zájmy chráněné zákonem jako lidské zdraví, svoboda, důstojnost i veřejný pořádek. Soud má za to, že pokud se žalobce popsaným způsobem chová více jak 10 let a byl k datu rozhodování žalované celkem dvanáctkrát trestán pro úmyslnou trestnou činnost, je opakované protiprávní jednání součástí jeho chování a skutečnou hrozbou pro základní společenský zájem, aby nedocházelo k trestné činnosti a aby na území České republiky, respektive Evropské unie, pobývali jen ti cizinci, kteří jsou schopni akceptovat sdílené hodnoty a společenský řád. Žalobce opakovaně neprokazoval respekt k tuzemským pravidlům společenského jednání a vzhledem k rozsahu a opakování protiprávní činnosti není z jeho chování, které se projevuje zejména neúctou k soukromému majetku i násilnými prvky, zřejmý žádný posun.
43. Soud následně vycházel ze skutečnosti, kterou zmínil Nejvyšší správní soud v citovaných rozsudcích sp. zn. 7 As 112/2011 a sp. zn. 1 As 175/2012, že intenzita porušení *veřejného pořádku* je pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu nižší než například v případě uložení správního vyhoštění. Pokud správní soudy shledaly, že jednorázová snaha o získání povolení k trvalému pobytu na základě účelově učiněného prohlášení o uznání otcovství naplňuje skutkovou podstatu § 87k odst. 1 písm. a) cizineckého zákona, tím spíše (*a minori ad maius*) je dostatečně závažným opakované a dlouhodobé jednání, které naplňuje znaky trestné činnosti – 12 odsouzení za úmyslný trestný čin v posledních 14 letech. Zatímco účelově učiněné prohlášení o uznání otcovství

totiž přináší s jistým zjednodušením újmu pouze abstraktně definovaným zákonným zájmům nebo společnosti jako celku, žalobcovo jednání vedle toho způsobovalo přímou újmu i konkrétním lidem.

44. Nakonec soud shledal i aktuálnost hrozby, neboť žalobce podal žádost o trvalý pobyt dne 22. 7. 2014, ačkoli poslední trestný čin spáchal dne 15. 6. 2013 (žalovaná poukázala i na existenci rozsudku ze dne 7. 7. 2014, sp. zn. 6T 47/2014, který ale není ve spise doložen konkrétním rozhodnutím). Soud poukazuje na skutečnost, že Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 1 As 175/2012 v případě jednotlivého skutku, který byl hodnocen jako trestný čin výtržnictví a útok na veřejného činitele, nepovažoval za dostatečný časový odstup pro přiznání trvalého pobytu téměř 4 roky od spáchání trestného činu. V nyní posuzovaném případě žalobce podal žádost po necelém 1 roce a 2 měsících. Vzhledem k tomu, že žalobce má rozsáhlou kriminální minulost a jeho protiprávní jednání se pravidelně opakovalo, nejsou ani 2 roky, které od posledního trestného činu uplynuly v době vydání napadeného rozhodnutí dne 26. 6. 2015, dostatečnou dobou k vyloučení důvodnost nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem opět narušit veřejný pořádek. Soud odmítá tvrzení žalobce, že jej správní orgány považují za trvalou hrozbu pro stát. Naopak, soud konstatuje, že prosté plynutí času a řádný život mohou v budoucnosti náhled na osobní chování žalobce změnit.
45. Soud dále doplňuje, že výše uvedené závěry odpovídají i dalším kritériím vymezeným judikaturou Soudního dvora. Předně aplikací výhrady *veřejného pořádku* v posuzovaném případě nedošlo k extenzivnímu omezení volného pobytu osob, protože žalobci pouze nebylo uděleno „nejvyšší“ pobytové oprávnění, což nemá vliv na jeho aktuální pobytový titul a nebrání mu ani v tom, aby požádal o jiný nebo stejný pobytový titul. Přijaté opatření považuje soud i za přiměřené v kontextu výše hodnocené minulosti žalobce a citované judikatury správních soudů. Byť jsou napadené rozhodnutí i rozhodnutí I. stupně co do hodnocení jednotlivých kritérií poněkud stručná, soud shledal závěry správních orgánů správnými a souladnými s § 2, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.
46. Soud se nakonec zabýval i jednotlivými námitkami žalobce s tím, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související, což soud učinil výše (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66). Soud předem k žalobě uvádí, že obsahuje sice řadu právních argumentů i názorů, jak se má aplikovat unijní a harmonizované národní právo, ve vztahu ke skutkové části žalobcova případu je však spíše obecná, protože se soud mohl zabývat skutkovými tvrzeními rovněž jen povšechně.
47. Žalobce odkazuje soud na obsah svého odvolání. Přitom doplňuje, že žalovaná se s odvolacími námitkami nevypořádala, a proto je její rozhodnutí nepřezkoumatelné. Soud k tomu uvádí, že soudní řízení správní je založeno na zásadě dispozitivnosti – to znamená, že průběh řízení je v rukách účastníků řízení, soud je vázán jejich návrhy a nemá pravomoc doplňovat jejich tvrzení vlastními úvahami. Vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobce předmět soudního přezkumu vymezil nekonkrétními odkazy mimo samotnou žalobu [srov. § 71 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.].

48. Předpokladem soudního přezkumu správního rozhodnutí je formulace alespoň jednoho žalobního bodu a právě smyslem toho je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Právní náhled na věc se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, resp. jiná podání a přípisy (zde: odvolání), nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz. Musí se jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS).
49. Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval popsanou dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Jinými slovy, není na soudu, aby v odkazovaných podáních vyhledával skutečnosti, které jsou způsobilé být součástí žaloby. Za žalobní bod tak nelze považovat odkaz žalobce na obsah jiného podání (např. odvolání či jiného podání v rámci správního řízení, žaloby v jiném soudním řízení apod.); tam, kde takto formulovaný „žalobní bod“ soud přezkoumá, zatíží řízení vadou, která má vliv na zákonnost jeho rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu, ze dne 21. 9. 2006, č. j. 8 As 15/2005-70; ze dne 24. 7. 2007, č. j. 2 Afs 194/2006-52; ze dne 24. 1. 2008, č. j. 9 Afs 103/2007-45; ze dne 30. 9. 2009, č. j. 8 As 53/2008-93; ze dne 25. 6. 2010, č. j. 5 Afs 91/2009-123; ze dne 20. 7. 2010, č. j. 8 As 65/2009-111; ze dne 30. 11. 2011, č. j. 5 As 5/2011-68; ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013-36; ze dne 23. 1. 2014, č. j. 9 Afs 46/2013-26; ze dne 29. 4. 2014, č. j. 6 As 128/2013-37; ze dne 27. 8. 2014, č. j. 3 As 121/2013-40).
50. Soud z odvolání ze dne 3. 11. 2014 založeného ve správním spise shledal, že se jedná o blanketní odvolání. V doplnění odvolání ze dne 10. 11. 2014 žalobce uvádí tyto námítky: (i) správní orgán neprávňě přihlížel k zahlazeným odsouzením, a (ii) správní orgán nesprávňě posoudil dopady jeho rozhodnutí do žalobcova osobního a rodinného života. První otázkou se zabývala žalovaná na str. 3 a druhou otázkou na str. 5 napadeného rozhodnutí. Soud proto neshledal, že by rozhodnutí žalované bylo nepřezkoumatelné.
51. Žalobce namítá, že žalovaná nehodnotila žalobcovy rodinné poměry. Žalobce zde má ženu a je otcem nezletilého syna. Správní orgány měly dle žalobce posoudit možnost realizovat rodinný život v domovské zemi; měly také povinnost zkoumat přiměřenost svých rozhodnutí dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a § 174a cizineckého zákona. Soud předem kvituje názor žalobce, že je integrální součástí výkonu veřejné správy, aby správní orgány hodnotily přiměřenost svých postupů i přijatých řešení (§ 2 odst. 2 a 3 správního řádu). Soud však na základě rozboru zjištěného skutkového stavu výše ozřejmil, proč zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu není nepřiměřeným opatřením. Žalovaná se přiměřeností opatření zabývala implicitně na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí a ministerstvo na str. 4 rozhodnutí I. stupně, byť v rozsahu, který po něm zákon nevyžadoval.

52. Otázkou povinnosti hodnotit soukromé a rodinné poměry při aplikaci cizineckého zákona se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30. Dospěl k závěru, že § 174a cizineckého zákona stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle uvedeného zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat; to je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a cizineckého zákona. Nejvyšší správní soud pak příkladem uvedl, která ustanovení výslovně vyžadují posuzování přiměřenosti přijatého opatření ve vztahu k soukromému a rodinnému životu a která nikoli. V případě aplikace § 87k odst. 1 cizineckého zákona zcela absentuje povinnost posuzovat přiměřenost opatření ve vztahu k soukromému a rodinnému životu a tato povinnost nevyplývá ani z čl. 27 pobytové směrnice. Proto postačilo, pokud se správní orgány zabývaly „obecnou přiměřeností“ přijatého opatření, ale nemusely se zabývat přiměřeností opatření ve vztahu k osobnímu a rodinnému životu žalobce.
53. Soud navíc připomíná, že zamítnutím žádosti o povolení trvalého pobytu samo o sobě nemá žádný vliv na soukromý a rodinný život žalobce, neboť nesnižuje kvalitu jeho dosavadního pobytového statusu. Jelikož nedošlo k žádnému zásahu ze strany státu, nemohlo dojít ani k porušení čl. 8 Úmluvy. Správní orgány pouze na základě zákona a po zralé úvaze odepřely žalobci vydat „nejvyšší“ pobytové oprávnění. Soud také odmítá účelová prohlášení, že zamítnutím žádosti o povolení k trvalému pobytu dojde bezprostředně k dělení rodiny a že žalobci, případně jeho rodině, pokud budou chtít zůstat pohromadě, hrozí vystěhování do Egypta. Žalobci totiž na základě napadeného rozhodnutí přímo nehrozí vyhoštění.
54. Žalobce uvádí, že správní orgány nesprávně aplikovaly § 87k odst. 1 písm. a) cizineckého zákona. Jejich závěry o tom, že žalobce je hrozbou, jsou pouze spekulativní a preventivní. Soud na základě doloženého skutkového stavu výše shledal, že závěry správních orgánů nejsou spekulativní, protože vycházejí z hodnocení žalobcova osobního chování. Ohledně otázky prevence soud dodává, že zakázaná je toliko *generální prevence*, která by byla dána například tehdy, pokud by žalobcův případ byl posuzován v kontextu případů jiných cizinců, což se nestalo. Naopak *individuální prevence* je integrální součástí čl. 27 pobytové směrnice a § 87k odst. 1 cizineckého zákona, neboť na základě právě těchto ustanovení je nutné posuzovat osobní chování cizince. Námitka proto není důvodná.
55. Žalobce konstatuje, že pojem *veřejný pořádek* v § 87 odst. 1 písm. a) cizineckého zákona je nutné vykládat v kontextu čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice a související judikatury Soudního dvora. Skutkové podstaty uvedených ustanovení přitom nezahrnují případ žalobce. Omezující opatření je možné totiž přijmout pouze na individuálním základě, pokud osobní chování jednotlivce představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu postihující jeden ze základních zájmů společnosti hostitelského státu. Soud souhlasí, že je nutné vykládat pojem *veřejný pořádek* v kontextu unijní právní úpravy, což správní orgány učinily. Soud ale nesouhlasí s názorem žalobce, že „[...] za závažný způsob narušení veřejného pořádku je třeba považovat takové protiprávní jednání, které zásadním způsobem překračuje intenzitu jednání popsaného v některé ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně“. Tento právní názor vyslovil sice Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 5 As 51/2009, následně byl ale překonán usnesením rozšířeného senátu č. 2420/2011 Sb. NSS, bod 56, pročež postačí i nižší intenzita protiprávních jednání. Soud

shrnuje, že správní orgány při výkladu právních norem neučinily žádné pochybení a i soud po interpretaci příslušné skutkové podstaty a její aplikaci na zjištěný skutkový stav dospěl k závěru, že bylo na místě žalobcovu žádost dle § 87k odst. 1 písm. a) cizineckého zákona zamítnout. Námitka proto není důvodná.

56. Žalobce nakonec uvádí, že trestní rozsudky nebo rozhodnutí ve věci jsou podkladem pro posouzení povahy hrozby, ale nejsou podkladem dostatečným, neboť pro komplexní a podrobné spáchání trestné činnosti je potřebná i související dokumentace. Soud konstatuje, že daná námitka by mohla být relevantní například ve sporných případech, kdyby se cizinec dopustil jen ojedinělého excesu. V případě žalobce však opis z rejstříku trestu a trestní rozhodnutí založená ve správním spise poskytují dostatečné podklady pro posouzení osobního chování žalobce. Nadto je tato námitka zcela obecná, bez vztahu k okolnostem žalobcova případu a není zřejmé, které konkrétní podklady a proč neměly být dostatečné. Námitka proto není důvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

57. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
58. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. O nákladech řízení zúčastněné osoby pak rozhodl dle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že zúčastněná osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož jí soud neuložil žádné povinnosti ani neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. prosince 2017

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu